

PALAU DE SANTA EULÀLIA

N.3

SETEMBRE 2024

FLUVIÀ

El riu Fluvià no sempre ha tingut el mateix nom. A principis del s. I dC, el riu és esmentat com a *Clodianus flumen*, un nom d'origen romà indirectament atribuït a un lloctinent de Juli Cèsar i Octavi anomenat Appius Claudius Pulcher, encarregat de l'estructuració agrària entre Empúries i Pontós. El sufix que l'acompanya, *-anus*, indica pertinença i, per tant, *flumen Clodianus* s'hauria de traduir com a 'riu de Clodi o Claudi'. Però a partir del s. IX es troba referenciat als escrits com a *Fluvià*.

El nom autòcton del Fluvià no és segur, malgrat que el diccionari de l'Alcover recull dues possibilitats: podria provenir del mot llatí *fluviānus* derivat de *fluvium* 'riu' o també d'un cognom llatí *Fluviānus* derivat de *Flavius*.

Informació recollida a partir del *Onomasticon Cataloniae*, de Joan Coromines; *Diccionari català-valencià-balear*, de Mn. Antoni M. Alcover, i *Estudis Històrics de la Garrotxa. Els noms de la terra*, de Xavier Puigvert i Gurt.

CRÈDITS

Coordinació, edició i maquetació:

Nèlida D. Ruiz de los Paños

Revisió de maquetació:

Agustí Feliu

Col·laboradors:

Joaquim A. Batlle, Pau Ferrer, Maite Montagut

Els articles signats expressen l'opinió de llurs autors, la qual no forçosament l'ha de compartir aquesta revista.

NOTÍCIES

Els roures tallats

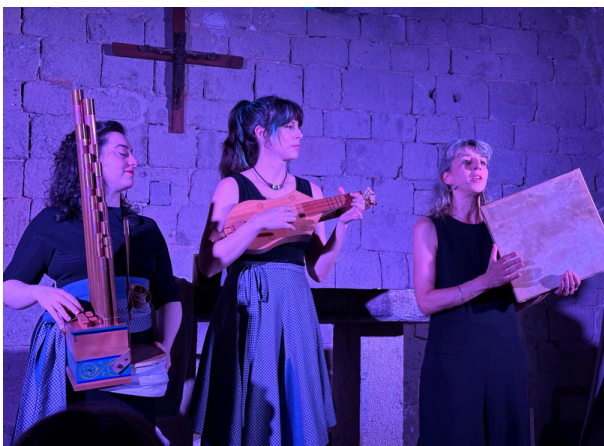
A principis de maig l'Ajuntament de Garrigàs va executar el que havia anunciat: la tala dels roures que molestaven per fer el pont de la via verda. Fou just la primera acció de les obres d'aquesta via anomenada verda. L'Associació de Veïns de Palau de Santa Eulàlia va fer una instància el 27 de maig a l'Ajuntament del poble veí explicant el perquè del seu rebuig a tal decisió i també per demanar que per cada roure tallat en plantessin tres de nous. Ara com ara, no han obtingut cap resposta.

Xarxa d'aigua

A principis de juny es van iniciar els treballs de substitució de la xarxa d'aigua al carrer Nord i al carrer del Pou, al nucli de Santa Eulàlia.

Teatre a l'església de Santa Eulàlia

El 8 de juny va actuar el grup Ipsum Femina (Gisela Figueras, actriu; Cristina Alís, orgue portatiu; María de Mingo cítola medieval) amb un espectacle sobre Marguerite Porete (1250-1310), una mística medieval que va morir cremada per defensar un llibre que havia escrit. Formava part de les anomenades *beguines*, una comunitat de dones independents de l'autoritat masculina.

El llibre de Marguerite Porete de Ipsum Femina.

L'estassada dels roures al Pont de l'Humà.

Pista poliesportiva

Al juliol es van pintar els murs, les parets del magatzem i les portes metàl·liques. Es van canviar les xarxes de protecció malmeses afegint-ne de noves al costat sud. També es van col·locar cistelles de minibàsquet i es van polir les xapes d'acer patinable de la font i el tiller.

Circ a la plaça de l'Església

El 6 de juliol la companyia La Industrial Teatrera amb els artistes Jaume Navarro i Mamem Olías, van actuar a la plaça de l'Església amb l'espectacle anomenat *Herències*, una funció sobre el món en el qual vivim i sobre el món que volem deixar.

Herències de la Industrial Teatrera.

LA FESTA D'ESTIU

Fa quaranta anys (als 80 del segle passat) es van iniciar les festes populars d'estiu de Palau de Santa Eulàlia. Empesos per en Manel Mitjavila –crec que es pot dir que en aquells moments era l'ànima del poble–, es va començar un procés que avui ha esdevingut un gran esdeveniment. Val a dir que, segons m'explicava en Quim Agulló, durant el període del franquisme es van anar fent Festes Majors o d'Estiu, però no tenien el caire popular que va ser possible amb la democràcia.

Les primeres festes populars giraven entorn dels jocs per a la mainada –i que no faltés la xocolatada–, el ball de sardanes, els concursos de pastissos i de *titius* (de porró) o els dinars col·lectius. Més endavant, s'hi va anar afegint el ball (organitzat pels joves) que va ser durant uns anys un referent per a tot el jovent dels pobles de l'entorn.

Guardo molts records d'aquelles primeres festes que vam viure intensament. Recordeu la cobla damunt d'un tractor que permetia el ball de sardanes i d'altres melodies? Les gimcanes que organitzàvem per a la mainada i que –al seu torn– ells organitzaven per als adults (amb aquella prova en la qual calia posar una samarreta a un pollastre)? I recordeu aquell drac que els més joves van fer coordinats per la Quimi Creixens i que van passejar pels carrers? Passats 40 anys, la festa d'estiu (o Festa Major com dèiem), s'ha anat ampliant i ja és una realitat del tot consolidada. Hi ha un esperit de comunitat dels dos nuclis del poble; hi ha una colla amb geganta; s'han anat desenvolupant concursos de diferents esports i jocs, es mantenen els concursos de pastissos; i cada any s'hi afegeix alguna nova activitat. Com serà la festa d'aquí a 40 anys més?

Maite Montagut

1

2

3

4

1. Les cobles i orquestres tenien un lloc privilegiat: un remolc de tractor ben condicionat per a poder compartir la seva música. (1982-1983)
2. El ball de festa cridava a grans balladors del nostre entorn. N'hi havia que ho esperaven amb candeletes. (1982-1983)
3. Passejant el drac acabat de construir en un taller. Hi podem distingir, entre d'altres, la Marta i el Josep Sayol, la Montse Jorro, l'Ariadna i la Mireia Sisquella i la Sílvia Mitjavila. (1983-1984)
4. Trencant els esquemes de diferenciació de rols podem identificar el Joan Barneda i la Mireia Sisquella; la Montse Jorro, i el Marc Barneda i el Xavier Baldrich. (1983-1984)

LA FESTA D'ESTIU DE 2024

La Festa d'Estiu d'enguany ha estat organitzada per segon cop per la Comissió de Cultura i Festes de l'Associació de Veïns de Palau de Santa Eulàlia. Les dates, del 3 a l'11 d'agost. Entre moltes altres activitats hi va haver jocs tradicionals, campionats, inflables al riu, una exposició d'objectes de cases del poble, ioga, concerts i sopars, vehicles clàssics, el concurs de pastissos i un de nou de fotografies sobre la Festa d'Estiu. A continuació, es mostren quatre fotografies de les presentades a concurs i que es van escollir per aquest apartat.

El dissabte dia 3 es va fer el primer acte de la festa al matí, amb la Cursa d'Aventures als Llevats. Entre altres obstacles hi havia una bassa d'aigua on molts concursants es van llançar. A la fotografia la Lola Baldrich i la Carolina Abascal saltant a l'aigua.

(Fotografia de José F. Caparrós.)

A la tarda del dissabte dia 3, després d'engalanar-se les cases amb la nova banderola de la festa i de la Cursa d'Aventures, es va fer una trobada geganterera al poble. Hi va assistir la colla de Vilaür, la d'Albanyà i la de Llers, junt amb la colla Corcellera.

(Fotografia de Cristina Mestre Artesero.)

El dijous 8 a la nit es va portar a terme el ja tradicional Concurs de Postres i Pastissos. Es van donar dos premis: al més bo i al més original. A la fotografia els vilatans estaven esperant que els jutges tastessin els pastissos per després començar a menjar-los.

(Fotografia de Pe Indurain.)

Membres de la Comissió de Festes el dia del sopar a la plaça de Palau on, a més de servei d'entrepans es van oferir begudes i opció vegana. El sopar fou amenitzat amb un concert del grup Jazz de copes, especialitzat a fusionar el jazz amb el pop, la bossa nova i el soul.

(Fotografia de Cristina Mestre Artesero.)

HISTÒRIA LOCAL

BAIXADOR DE TONYÀ, TAMBÉ ANOMENAT CAN CELS

A l'esquerra, el baixador de Tonyà el 1858, en una imatge de Francesc Ribera Colomer (Arxiu del Museu del Ferrocarril de Catalunya). A la dreta, el baixador l'any 2024 (fotografia de Dolors Piferrer Nicolau).

Els qui heu viscut a Palau de Santa Eulàlia a mitjans de s. XX ben segur que vàreu conèixer el baixador de Tonyà, a la plana d'Estanyet, anomenat localment Can Cels pel nom de la família de ferroviaris que hi va viure molts anys. Tot va començar amb el projecte del tram de ferrocarril de Girona a Portbou a la dècada de 1870. En el districte de Palau Santa Eulàlia, l'extensió més gran de terres ocupades pel traçat del ferrocarril era propietat del meu besavi, Joaquim Batlle i Caritx, qui el 1871 va establir amb l'empresa del ferrocarril —*Compañía de los Ferrocarriles de Madrid a Zaragoza y Alicante (M.Z.A.)*— un conveni de cessió gratuïta a canvi de fer una estació a Estanyet, amb una durada de servei de 100 anys. El 17 de desembre de 1877 es va inaugurar el tram Girona-Figueres que incloïa l'estació de Tonyà, atesa per un cap d'estació i dos guardaagulles. L'escàs ús de l'estació —els pagesos d'Estanyet, els dijous seguien portant la mercaderia al mercat de Figueres amb carros i tombarells— va fer que el 1879 es classifiqués l'estació com a baixador, i el novembre de 1883 es van aixecar les agulles i cors de via. El 1889 se substitueix la barraca de fusta en estat ruïnós per un edifici d'obra que es va mantenir fins al final del servei i on vivia, amb la seva família, el ferroviari responsable del baixador. Vaig conèixer les criatures de Can Cels la dècada de 1950, eren molts germans, un dels petits dels quals morí atropellat per un tren.

Aquest baixador, a més de donar servei als pagesos d'Estanyet, era preferit a l'estació de Sant Miquel pels veïns de Palau perquè el camí era més curt i planer.

A mitjans de s. XX el baixador de Tonyà ja havia modificat els hàbits dels pagesos d'Estanyet, i també del nucli de Palau. Si bé els homes seguien anant a mercat en carro o tombarell per portar la mercaderia: sacs de gra i bestiar gros —porcs i vedells—, les dones agafaven el tren a Can Cels carregades amb cistells plens de productes de l'hort, d'aviram i conills. El 1975 encara hi havia dos trens en cada sentit que s'hi aturaven. El 1977, d'acord amb el conveni inicial, es posà fi al servei del baixador, però no se'n derivà cap perjudici notable a la pagesia de l'entorn perquè aleshores ja s'havia estès l'ús d'automòbils. La durada de 100 anys va resultar una bona mesura.

Anys enrere es va enderrocar l'edifici del baixador i només queden restes de les andanes.

Joaquim A. Batlle

HISTÒRIA LOCAL

EL VIVER «LA QUINTANA» (I)

El viver La Quintana, rentador públic, està situat en el límit del migdia de l'hort anomenat del Juncarol, en la zona dels horts de Santa Eulàlia.

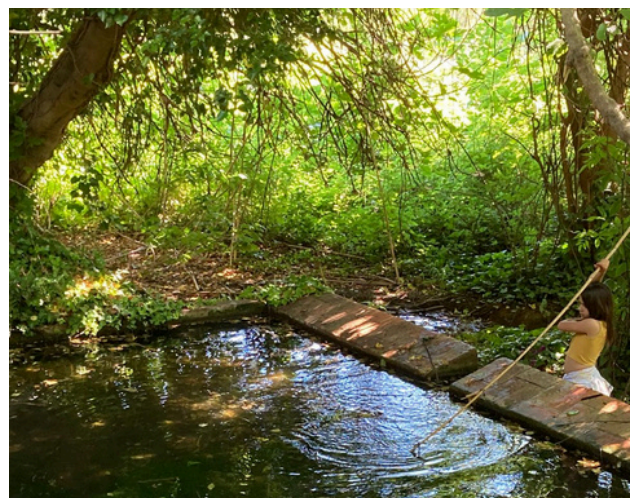
Recentment, aquesta zona ha estat subjecta d'una actuació popular, promoguda per l'Associació de Veïns i amb l'avinentesa de la regidoria de medi ambient de l'Ajuntament, per recuperar l'accés a un espai privat (els horts) i públic (el viver), que s'havia anat embardissant a causa de l'abandonament dels horts i el rentatge de la roba, que si bé fins al segle XX, era una pràctica habitual (com mostra la fotografia que acompanya aquest escrit), el desenvolupament i la tecnologia l'han desfasat.

La notícia més antiga que conec d'aquest viver l'he trobat en una escriptura d'un establiment emfitèutic de 1768 atorgat per D. Josep d'Oliveras Prat i Carbonell de Pontós, senyor útil i propietari del Mas Pagès de Santa Eulàlia [sic], en què cedia un tros de terra d'hort al capdavant de la zona dels horts, a Joan Fàbrega i en què es feia referència al dret de l'aigua del viver en els termes següents: concedia «licència al dit adquiridor i als seus el poder usar per regar [...] les nits de tots

los diumenges de l'any fins al migdia de tots los dilluns».

Ara bé, l'aigua, que avui és un bé escàs, també va ser motiu de polèmica, enfrontament, revolta i judici en el nostre poble al segle XIX, no perquè faltés (la deu del viver no s'ha esgotat mai), sinó per la disputa sobre el seu ús i la seva propietat. En el ple de l'ajuntament del 6 de maig de 1884 l'alcalde D. Francesc Pons va fer pública la queixa veïnal denunciant a Martí Geli, veí de Palau, perquè havia «cerrado con espinas el paso o camino que conduce al labadero [...] que desde tiempo inmemorial sirve al vecindario todo de lavadero publico [...] y de que no tiene el Martin Geli ni ningún otro vecino derecho de cerrar ni tampoco interceptar el camino o paso que a dicho lavadero conduce». L'alcalde ordenà a Martí Geli que obrís novament el pas o en cas contrari ho faria el mateix ajuntament a «sus costes». El conflicte estava servit.

Pau Ferrer

A l'esquerra, fotografia de 1952 cedida per Jose Mª Carrasco en què figuren la Candelaria i l'Àngela Espejo, ell mateix i la seva mare Sebastiana, amb una amiga, rentant al viver. A la dreta, el viver el maig de 2024 un cop netejat per l'Associació de Veïns de Palau de Santa Eulàlia.

L'ENTREVISTA

JOSEP ANTÓN: EL DEURE DE RESTAURAR CASES

El Josep Antón viu a Cal Carreter, una de les cases més boniques del nucli de Palau. Va venir de Barcelona a l'Empordà amb 22 anys, i poc després va descobrir Palau de Santa Eulàlia. Amb més de 70 anys continua treballant i veient l'ànima de les cases per molt amagada que es trobi.

— D'on vens i com arribes al poble?

Vaig néixer a Barcelona, soc molt barceloní, però als 22 anys em vaig comprar una casa a Vilajoan. Des de petit l'Empordà per mi sempre ha estat la Catalunya vella, el romànic, són orígens i, a més a més, està ple d'història, de literatura, tenim els grecs al costat, ho tenim tot, a on vols anar que hi hagi tot? L'Empordà és una cosa que ens atrapa a molts, i no el Baix, que és de netejar-te les sabates cada dia, sinó l'Alt. Quan jo vaig arribar la gent encara vivia amb els animals dins de casa i era tot preciós perquè era una vida totalment de camp, anaves a comprar els ous al veí, la llet...

— De quin any estàs parlant?

De l'any 1973. Estant a Vilajoan volia trobar alguna cosa per treballar i, per molta casualitat, em van dir si volia arreglar una casa en el poble. Vaig dir que sí i al moment va sortir una altra i una altra... Jo tenia una mínima experiència de construcció i obres perquè el meu avi no va fer res més a la vida que fer casetes i cases i aleshores jo vivia amb els avis. Comprava les cases, les arreglava i les llogava. Així va ser com vaig començar a arreglar cases i uns i altres s'ho van anar dient, fins al dia d'avui. Mai he sortit a cap revista, jo. Els clients sí que les han tret, però jo no. No fa falta. Si fas la feina ben feta, en tindràs sempre. No vol dir que jo faci la feina ben feta, ho intento, i com que queden contents, alguna cosa de fer que va bé.

— I de Vilajoan com vas arribar aquí?

Perquè estava fent la casa de l'Anchon. Era una casa gran que feia angle que s'havia de dividir, i els dos propietaris volien tots dos part de dalt i part de baix. Aleshores en vertical no podia ser, i la vaig dividir amb aspa, com la creu de Santa Eulàlia. I treballant aquí vaig veure aquesta casa onestic i vaig pensar, si d'aquella es veu el mar, aquesta que és un pèl més alta, encara es deu veure millor. I un temps més tard, quan la van posar a la venda, em vaig vendre la de Vilajoan i em vaig comprar aquesta. Durant un temps vaig viure només en una part de la casa fins que es va arreglar del tot.

— Aquesta sensibilitat teva cap a la cultura, d'on et ve?

Doncs d'una part, la família, i l'altre me la vaig buscar jo, ja que a causa d'haver estat dislèxic no vaig poder estudiar cap carrera, però necessitava les meves dosis culturals. Com que no tenia batxillerat no podia anar a la universitat, però sí que vaig entrar en una escola de teatre que es deia Adrià Gual. Ho recomano a tothom. Aprofitant el que

t'ofereixen perquè hi ha molta gent que va a escoles de teatre i no ho aprofiten. Allà vaig estudiar història de l'art, arquitectura per fer escenografia, història del vestit, literatura, poesia i, sobretot, vaig llegir molt. Això va ser una empenta molt gran per la meua vida cultural. A més a més, amb 17 anys vaig anar per primera vegada a Itàlia i des de llavors, he anat tota la meua vida. Cada any, i a vegades dues i tres vegades per any. A tota Itàlia.

— **M'expliques una mica en què consisteix la teua feina?**

He gaudit molt treballant, m'ha interessat moltíssim i ha estat un incentiu a la meua vida, perquè m'agrada molt entrar en runes, o cases atrotinades i que després s'hi pugui viure. En el moment en què entro en unes parets ja estic veient el final. És veritat, però, que a vegades és difícil fer canvis per l'estructura de la runa, però per a mi les dificultats són atractives. Soc guerrer, pacífic, però guerrer. I vaig amb molt de compte per no fer res que pugui distorsionar el poble. Sobretot, el que hi ha al costat. Si pot ser millor no tocar façanes. Perquè llavors els pobles van perdent molt caràcter. Clar que tots l'han perdut, així i tot, si més no el que jo faci que no es noti.

— **Què penses de Palau?**

Quan jo vaig arribar a aquest poble només vivia la veïna d'aquí sobre, la Pepita i el seu marit, i la Glòria que encara no s'havia casat. I va ser meravellós, perquè de Vilajoan me'n vaig anar una mica cansat per problemes tristos, però en arribar aquí només vaig trobar més que facilitats. Per desgràcia es va morir el marit de la Pepita... I després ha anat venint gent. Però jo no participo molt en el poble, perquè com te n'adones, ho tinc tot aquí. Malgrat tot, ara he decidit anar a alguna festeta.

— **T'agradaria canviar alguna cosa del poble?**

No res, està molt bé com està. Bé, alguna cosa sí que canviaria... El més important sempre és integrar. Si no integrem i fem servir els materials autòctons i els que s'han fet servir tota la vida, no anem bé. És un nucli, però, que per sort es conserva més o menys bé.

El Josep Antón ha intervingut en diverses de les cases de Palau de Santa Eulàlia. A les fotografies es poden veure dues de les rehabilitacions que ha fet al nucli de Santa Eulàlia. La fotografia de la dreta és la Casa de la Candelaria, i la de l'esquerra, és Can Roureda.

MEDI AMBIENT

L'ALT EMPORDÀ SERÀ L'ALT EMPORDÀ?

Al mes de maig un grup de veïns vam assistir a una reunió informativa a Siurana sobre un PDU, un Pla Director Urbanístic a l'Alt Empordà, l'anomenat PDU LOGIS EMPORDÀ, que consisteix en l'ampliació del Polígon Industrial de Vilamalla fins a 166 hectàrees i una estació de tren intermodal a Tonyà. Sis pobles es veuen afectats per aquest macroprojecte: Vilamalla, El Far, Siurana, Garrigàs, Sant Miquel de Fluvià i el nostre poble, Palau de Santa Eulàlia. Els dos primers municipis no s'hi oposen, la resta demanen explicacions a Territori de la Generalitat per no haver estat informats d'una transformació tan important que afecta a les seves circumscripcions. La defensa per part del Departament de Territori: impulsar l'activitat econòmica i crear llocs de treball. Al juny es va constituir una assemblea de pobles a Navata per lluitar en contra del macroprojecte de planta solar fotovoltaica anomenat PS Santa Llogaia 5, que afecta el mateix poble de Navata, Cabanelles, Lladó, Crespià, Espinavessa, Ordis, Vilanant-Taravaus i Medinyà. La justificació: una planta solar que evitarà tones de CO₂ anuals i apostar pel desenvolupament socioeconòmic de la regió, tal com informa Fundeen. Continuant amb les renovables, no oblidem el parc eòlic Galatea a l'Albera, el Parc Tramuntana al golf de Roses i el PLEMCAT, aquest últim un projecte de plataforma d'assaig eòlica marina que afecta els municipis de Sant Pere Pescador, l'Escala, l'Armentera, Ventalló, Sant Mori i Vilaür, on es contempla una subestació elèctrica elevadora. Com a argument principal per part del govern i les grans corporacions: la importància de la

transició energètica a la qual estem avesats tant sí com no per l'acabament del combustible fòssil –no perquè és nociu pel planeta Terra, sinó perquè s'acaba– i perquè estem en un territori amb suficient espai per instal·lar aquestes infraestructures. A més a més, com diuen, és la nostra obligació com a ciutadans ser solidaris i conscients que en algú lloc han d'anar. Respecte a urbanisme estem assistint a la destrucció del litoral a La Farella i Cap Ras (Llançà); una nova modificació del POUM a Port de la Selva per urbanitzar Cap de Vol i S'Arenella i, en tràmit, un nou POUM a Cadaqués que permet també noves urbanitzacions. Ah! I el Fluvià Marina i l'ocupació dels càmpings del litoral. També una nova xarxa de carreteres es durà a terme amb el desdoblament de la N11, una nova connexió a l'autopista de Figueres Sud, l'allargament de la C-31, la variant de Vilafant, l'allargament del cinturó de ronda cap al nord (amb un possible túnel sota el castell de Sant Ferran), amb una suposada sortida oest a l'AP-7. Les granges de porcs també són importants per a l'Alt Empordà. A Riumors, Cabanelles, Cantallops, Espolla, Llers... Quasi 500.000 porcs a la comarca en una zona vulnerable per contaminació per nitrats en risc d'expandir-se i en una situació d'extrema escassetat d'aigua on molts pobles no poden disposar dels seus aqüífers. I no ens oblidem del que tenim més a prop, com una zona industrial a Orriols, o el projecte –aturat–, d'una macro benzineria amb hotels, restaurants i aparcament per camions al costat de Llampaias, que per desgràcia ha generat un problema sense resoldre: l'acumulació de camions que

surten de l'autopista per posar benzina a la GI-623, envaint el sentit de les dues calçades, provocant accidents i destruint mobiliari urbà quan volen donar la volta aprofitant l'entrada de Llampaias. De tots aquests projectes podeu trobar àmplia informació a Internet.

Fins aquí, un breu resum i no complet, del que està passant en una comarca de Catalunya. El 30 de juliol, a l'Empordà, la M. Cristina Gifre escrivia un article titulat *Despertem-nos* on deia: «Perillen no només els camps de cultiu, essencials per a l'activitat laboral de la pagesia i d'una importància estratègica fonamental per a la sobirania alimentària, sinó també la salut i la qualitat de vida dels ciutadans, el manteniment de la biodiversitat, l'atractiu turístic [...]. Quedarà territori sense trinxar? Aquest és el model social, econòmic i de transició energètica que volem?».

El sistema econòmic capitalista porta quatre o cinc segles convivint amb nosaltres, per tant, és important tenir present que no ha estat l'únic al llarg de la història. Es defineix com una relació històrica que es troba per sobre de les voluntats de les persones, que s'imposa de forma radical en poblacions cada vegada més grans i que acaba sent hegemònica en establir les formes bàsiques i fonamentals que regeixen totes les altres. Les relacions entre les coses –és a dir, les mercaderies–, s'imposen a les relacions entre les persones. Els diners, la desigualtat, la injustícia, la pobresa o la riquesa formen part del capitalisme, però no és la seva característica essencial, l'element central del capitalisme és el valor del treball.

La propietat és lliure, la propietat es ven i es compra, per tant, els que no tenen propietat només poden vendre l'única cosa que tenen, que és la seva capacitat de treball. Ara bé, les crisis capitalistes poden afavorir l'experimentació d'altres formes de comunicació socials que no tinguin

a veure amb la venda obligatòria de la força del treball. I és important pensar que sí que són possibles les alternatives. És molt més fàcil i còmode ser cínic o ser intel·lectualment negatiu. Quedar-se assegut al sofà pensant que no podem fer res és l'actitud que més desitgen els que imposen no només una destrucció del territori, sinó també una destrucció de les relacions interpersonals creant ambients insostenibles i estressants.

Tots els projectes que s'han comentat canviaran inexorablement l'essència del que és ara l'Alt Empordà, un territori ja prou estressat. Es diu que hem d'acostumar-nos a un nou paisatge, que el paisatge sempre canvia. Sí, efectivament, la mà humana ha anat transformant tots els paisatges en nom del desenvolupament i amb la promesa d'un món millor. Fa temps que es parla de desenvolupament sostenible. De veritat ens creurem que un polígon industrial amb una estació intermodal que generarà un moviment constant de camions des de l'estació fins a les indústries, o un macroprojecte amb molins o plaques fotovoltaïques, o construir sense parar són pel nostre bé i són sostenibles? Una condició inexorable del capitalisme és la seva necessitat de créixer, i per créixer cada vegada més no li queda cap altra opció que destruir. Afortunadament, però, molta gent ha dit prou i s'ha associat o ha creat grups de treball per anar en contra d'aquesta destrucció. No em resta més que donar les gràcies a tots aquells que treballen per poder viure en un món sense coaccions morals ni ètiques en nom del progrés i de la solidaritat. Gràcies.

Nèlida D. Ruiz de los Paños

Gràcies a l'IAEDEN que m'ha proporcionat una llista no exhaustiva sobre el que ara mateix estan treballant a l'Alt Empordà, i a Mario Domínguez, doctor en Sociologia de la Universidad Complutense de Madrid, per les seves aportacions sobre la definició del capitalisme.

FOTOS DE LA FESTA D'ESTIU

Les tres fotos guanyadores del Concurs de Fotografia de la Festa d'Estiu 2024

Dintre de les activitats de la Festa d'Estiu d'agost es va fer un concurs de fotografia sobre la mateixa Festa i van guanyar les tres fotos que es mostren. D'esquerra a dreta: Banderola de la festa, d'Inma Arias Robles. Posta de sol amb les banderoles de la festa, de Pe Indurain. Campionat de botifarra a vista d'ocell, de Lluís Torner.

MÉS NOTÍCIES

Jornada Silvestre

El diumenge 21 de juliol membres del col·lectiu Eixarcolant van organitzar una trobada botànica per a identificar plantes silvestres medicinals i comestibles al voltant del poble. Tot passejant i parlant es va collir fonoll, userda i blet blanc que es van netejar, tallar i cuinar per fer un tastet al Local Social.

SERVEIS

Ajuntament PdSE:

972 568 078

Horari d'atenció al públic:

dimarts i divendres de 9h a 14h

Arquitecte municipal:

dimarts de 13h a 14h

Minideixalleria:

1er i 3er dissabte de cada mes de 12h a 14h

Consultori mèdic:

dijous de 9:15h a 11:15h

Urgències mèdiques:

CAP Bàscara 972 560 628

Hospital Figueres:

972 501 400

Salut Respon: 061

Aigües Prodaisa:

972 202 078

Bombers: 112

Mossos d'Esquadra: 112

Tancament del bar del Local Social

El divendres 30 d'agost es va deixar de gestionar el bar del Local Social. L'Ajuntament ha fet accessible el Local Social, i està a l'espera de veure com es pot tornar a reobrir el bar.

Cinema a la fresca amb Transhumant

El dissabte 31 d'agost es va projectar a la Pista Poliesportiva la pel·lícula *Loli Tormenta*, d'Agustí Villaronga. Els responsables del Cinema Transhumant van fer cinefòrum, en Xavier Baldrich va llegir un text del director de fotografia del film, Josep M. Civit, veí de Palau, en absència seva, i els membres de la Comissió de Cultura i Festes van fer entrepans per a tots els presents.

Obituari

— La Maria Grau Coromines, filla de Palau de Santa Eulàlia, va morir el 13 de juliol a Palamós.

— El 3 d'agost es va fer un ofici a l'església de Santa Eulàlia per la mort de Ramon Vidal, del mas Tulsà.